

ZENE

OROSZ JULIA ÉS ERDÉLYI JÁNOS együttes hangversenyének mindenekelőtt a szerencsésen megválasztott műsorszámok kölcsönöztek komoly értéket. Az előadásra került Veracini-, Kodály-, Debussy-, Zsolt-, Ries- és Sarate-darabok, valamint Schubert, Radnai, Kodály és Puccini leszebb áriái biztosították a hangverseny sikerét. Orosz Julia erős, érces hangon interpretálta nemcsak Schubert két pompás dalát, hanem Kodálynak néhány igen érdekes népdalátiratát is. A művész, aki a pódiumon időnkint elfeledni látszik, hogy nem a színpadon lép fel, valóban olyan előadásbeli fordulatokkal, olyan klasszikus értelmezésekkel lepott meg bennünket, hogy az ő stílusában aligha találunk hirtelenül hozzá foghatókat. Nem a pusztá művet adja elő, úgy amint azt a nagy szerzők írásaikban lefektették. Valamit ad hozzájuk, hangszínben, hullámszásban, fantáziában, szövegkiejtésben, de főleg tiszta zenei átérzésben, ami már nincsen benne a kottában, ami fölötté áll magának a műnek is, azt uralma alá hajtja, hogy azután ily módon a hallgatót is lenyűgözze. Erdélyi János, Szeged közönségének jó ismerőse, aki mint hangversenyrendező és lelkes zenepedagógus, a szegedi városi zeneiskola tanára, szintén olyan műveket szólaltatott meg pompás zengésű hegedűjén, amelyek minden klasszicitás mellett is mindenki számára könnyen érthetőek voltak. Az előadott Veracini-szonáta ugyan még kissé óvatosan kezdődött, aminek talán az az oka, hogy Erdélyi aránylag keveset, hegedűs kvalitásaihoz mérten pedig egyenesen ritkán szerepel! Ilyen zenei képességek mellett csak azt lehetne kívánnunk, hogy Erdélyi János minél többször lépjen pódiumra, és hogy épen a közönség lelkes megértése sarkalja őt még intenzívebb művészi munkára, még nagyobb előkészítő gyakorlatra. Kodály Adagio-ja már a maga teljes fenségében szárnyalt ég felé, és érdekes volt ezt a darabot újra meghallgatni, mert hiszen szinte kézzelfoghatóan rajzolta elénk, miképpen kereste, próbálgatta és találta meg a

nagy Mester a maga sajátos, egyéni stílusát és mondanivalóját! Az igazán eljövendő és egyénien megnyilatkozó „Kodályizmus” már ennek a műnek középtételében is megnyilatkozik, míg a kezdő főtéma még egészen a Händel-Beethoven-Brahms-hagyományok útjain keresi a maga sajátos világát. Ki kell emelnünk, hogy új szegedi kísérő-zongoristát fedeztünk fel Göllner Károly műszaki tanácsosban, aki minden tekintetben össze tudott forrni a szőlőművész által adott tempókkal és előadása finomságaival. Reméljük, hogy Göllner ezután állandó kísérője lesz a szegedi hangversenyek vendégművészeinek is. Várakire, aki az ő módján, az ő nyugalmával és művészi hozzáértésével kísér, már régóta szükség volt Szegeden! Különösen Debussynek Holdfénynél c. művében nyilatkozott meg a hegedűjáték és a kísérőszólam finomságának ez az összjátéka, — nem hiába kívánta a közönség a mű megismerését. Örültünk, hogy Erdélyi Zsolt Nándornak „Szitakötő”-jét adta elő! Zsolt Nándor, akinek Erdélyi többek között tanítványa, egyike azoknak a kiváló magyar komponistáknak, akik nem hódolnak be divatoknak, hanem saját útjaikon keresik az eredeti mondanivalót. Zsolt muzsikája abban a néhány darabban, amely a korán elhunyt nagy hegedűművész és kiváló dirigens hagyatékában reánkmaradt, mindig különösen hangzó, választékos, szinte bizarr, de kifejező, és modern is, — a szónak nem kétes értelmében. Zsoltról tudjuk, hogy mint a Budapesti Hangversenyzenekar megalapítója nagy pártfogója volt a feltörekvő fiatal művészeknek, éppen ezért mindig olyan meleg érzéssel tudja játszani a mindenkori hegedűs az ő nem könnyű hegedűdarabjait, mint a közönség lelkesedéssel szokta a közönség is fogadni. Riesnek koncertdarabja talán kissé bizonytalanul hangzott, de a hírneves Joachim-tanítvány, a nálunk is kedvelt Sarate-Tarantellája minden bravúros követelmény ellenére is igen szépen sikerült.

MUSICUS